

Entre setmana

Ahir hi havia jornada de la divisió d'honor d'hoquei sobre patins però dels vuit partits només se'n van jugar dos. La resta es

**DUTXA
FREDA**

jugaran demà —en un dia laborable— perquè en el cap de setmana hi ha

jornada de competició europea. Una de les lligues més importants, amb la presència dels actuals campions mundials, s'està disputant majoritàriament entre setmana i en dies laborables. / ALBERT CAMPS

Ens ha sorprès a tots. L'adaptació de Pau Gasol a l'NBA ha superat les expectatives més optimistes però ha confirmat el que el seu talent, maduresa i condicions físiques (un 2,15 amb la velocitat d'un escorta!) apuntaven. És cert que la seva resposta ha estat més positiva quan no ha tingut la pressió mediàtica al damunt, com en els casos del seu debut amb els Grizzlies o en el seu primer enfrontament amb Michael Jordan. En Pau encara és un *rookie*, però camí de ser proclamat

DE RABONA

Pau Gasol, jo què sabia...

Europa, ell que va buscar en Seikaly l'estrella que tenia a casa. És clar que no era pas l'únic que tenia pa a l'ull. Quan a l'exseleccionador espanyol Lolo Sainz li van preguntar per què no havia dut Gasol a Sydney va respondre sense immutar-se: «jo què sabia que jugaria així...» Genial. / XAVIER PRUNÉS

un dels millors, fent valer el seu número 3 en el *draft*. Hi deuen entendre, els americans. Em vénen ara a la memòria les paraules d'un escèptic Aíto que li recomanava un any més a

[TRIBUNA COBERTA JOAN ABRIL ESPAÑOL]

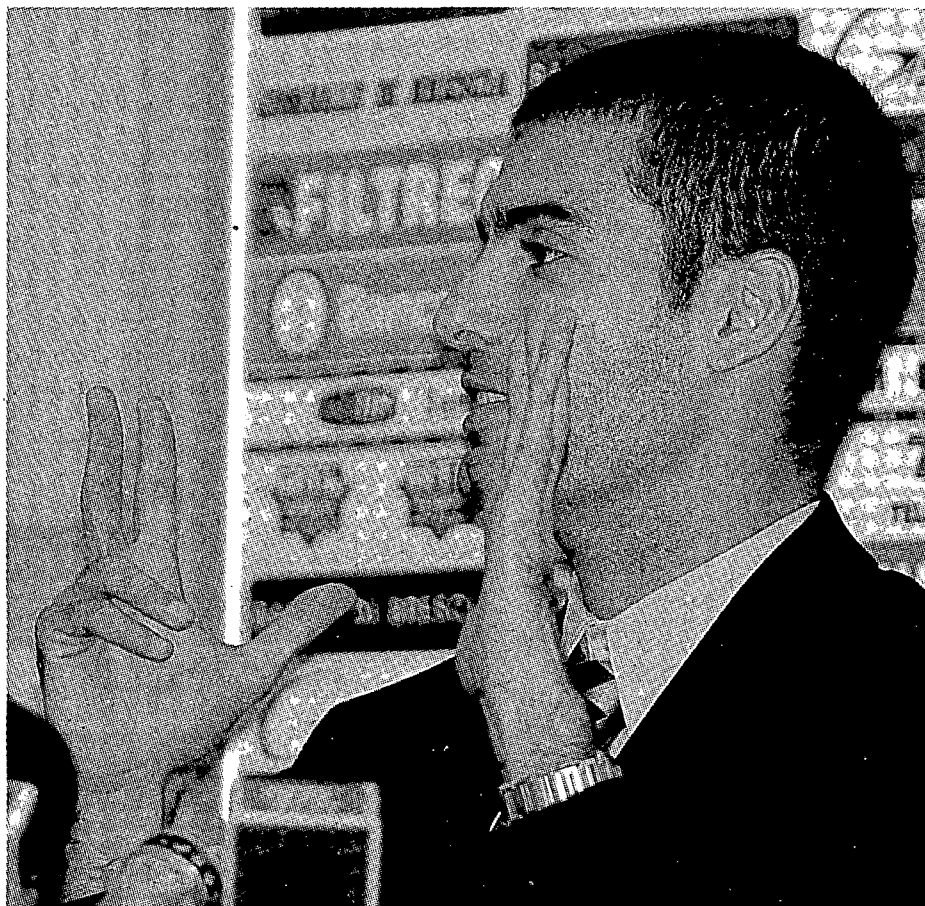
Els camins del dopatge

Per allà l'any 400 abans de Crist, l'esport va assolir un estatus en la vida social de Grècia semblant, si més no, al lloc que ocupa en la societat actual. L'esport en públic era el nostre pa de cada dia, i els sucosos premis per als guanyadors van originar l'aparició d'una classe d'esportistes altament pagats, que van donar com a resultat la desaparició del competidor aficionat.

Les escriptures de l'època de Plató revelen que el valor d'una victòria en les Olimpíades antigues era equivalent a gairebé mig milió de dòlars (uns 570.000 euros). Això era complementat per altres recompenses que incloïen aliments, cases, exempcions d'impostos i el no pagament del servei armat (servei militar).

Però el professionalisme i la comercialització sovint condueixen en darrera instància a la corrupció. El suborn i l'engany van arribar a ser comuns i els competidors d'aquest període feien el possible per ingerir qualsevol preparat que els fes millorar el rendiment, incloent-hi extractes de fongs i gèrmens de plantes. A més de la interferència política, una de les raons significatives de la dissolució dels jocs olímpics antics va ser l'ús de drogues.

Una font inexhaustible. Al recentment acomiadat segle XX, l'activitat esportiva es va convertir gradualment en un «gran negoci», una font inexhaustible d'entreteniment, feina i lucre, i a més l'èxit en l'esport ha sigut altament valorat. Això ha fet pressionar els esportistes perquè

Josep Guardiola no és un mercenari de la maquinària del futbol. / EFE

siguin no tan sols exitosos sinó els millors. Aquesta pressió ha contribuït que augmenti l'ús de la droga i que augmenti el nombre de morts per l'ús de droga dins de la comunitat esportiva.

Però la història esportiva s'ha escrit perquè hi hagi matisacions o excepcions, com ara els dos positius de l'excapità blaugrana, Pep Guardiola. Vint-i-u d'octubre i quatre de novembre del 2001, dues dates que marquen i marcaran la carrera esportiva de Guardiola: la presència de metabòlits de nandrolona (jo un

fora de joc fortuït?). Les màquines i els aparells d'anàlisi, diuen, no s'equivoquen, però els equips mèdics i tècnics que han de fer un seguiment estricte de cada jugador, potser sí; com també pot ser un error no revisar els criteris actuals del COI davant els estudis que demostren que el cos produeix més nandrolona que la permesa per aquest Comitè.

Excompanys del jugador, amics personals, tècnics... donen fe de l'honestat professional del mitificat jugador que Cruyff va fer saltar

al camp del Barça ara fa 11 anys. L'excapità blaugrana va repetir que no acceptarà una sanció lleu. «Si em posen només quatre mesos de sanció, lluitaré durant aquest període per demostrar la meua innocència. Però si no la demostro, no tornaré a jugar. *No ho puc fer si un sol nen pensa que m'he dopat*», va dir amb fermesa.

Il·lusió i màgia. En Pep no és un mercenari de la maquinària del futbol: per damunt de la foguera de les vanitats, trobem un Guardiola que consagra la il·lusió i la màgia de la mirada d'un nen, que observa encaterinat el seu ídol, de la mateixa manera que ell conserva, i vol continuar conservant, la mateixa màgia de quan era petit i havia mitificat els seus jugadors favorits amb els quals es volia emmirallar. En Pep no vol continuar jugant si un sol nen es pensa que el seu ídol l'ha «enganyat». (Pensem, però, que amb un coixí monetari com el que té no és gens arriscat fer aquestes declaracions.)

De tota manera, l'ètica professional i l'honestat són més importants que els cabassos milionaris que hagi amuntegat aquests anys. Un àpat, una casa o un cotxe es poden comprar amb diners; la il·lusió, mai. Volem creure i creiem en la innocència del Pep, però no estem segurs de poder dir el mateix dels metges i preparadors físics, massa preocupats en general per voler obtenir resultats fàcils i substancials.

Joan Abril Español.
Filòleg